

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 111.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939766464/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

kommer til et Resultat, og da der opstod en kort Pause, sagde han i en alvorlig Tone: »Du spørger slet ikke til din Familie, det lader endogsaa til, at Du helst vil være frie for at høre den omtale! Er det vel overveiet, at Du ikke vil indlade Dig i nogen Samtale der kommer til at berøre dine Familieforhold, saa skal jeg herefter være den Sidste, som hentyder dertil! Men vil det ikke være bedst for alle Parter, om Du sammenligner den Forestilling, Du har beholdt fra din Barndom om Fru Aagesen, med Menneskers Mening, som kjender hende nærmere, og kan bedømme hendes Forhold mere upartisk? Det er let at gjøre en Kvinde Uret, men meget vanskeligt at gjøre en Uret af den Natur god igjen.«

»Min Forestilling bliver den samme om end Folk have fundet for godt at vende op og ned paa denne Darnes Forhold!« udbrod Viggo. »Kun for min Søsters Skyld kan det interessere mig at vide, hvad hun ansees for, thi endeel af hendes Skam falder jo tilbage paa den uskyldige unge Pige, hun har opdraget.«

»Tag derud med mig imorgen! – saa tales vi ved iovermorgen! maaskee Du da har et bedre Begreb om, hvad Fru Aagesen er. Hvad hun ansees for, skal jeg sige med faa Ord. Af alle dem, der ikke kjende hende, bliver hun bedømt – som Du bedømmer hende! Men i hele hendes Omgangskreds er der ikke En, som troer ander end Godt om hende, og søger hendes Venskab som en Udmærkelse. Min egen Fader hører til hendes Tilbedere, skjøndt deres Religionsideer ikke harmonere, og han ønsker, som alle Fædre og Brødre, at hans Datter maa tilegne sig, om end kun en Skygge af den Ynde og Elskværdighed der characteriserer den unge Pige, *hun* har opdraget.«

»Men Minona – er hun ikke meget« – udbrod Viggo, men standsede forlegen for at finde et betegnende Ord.

»Smuk!« fuldendte Otto med Begeistring. »Jo det veed Gud, hun er vidunderlig deilig! hun ligner ingen Anden, hun er ikke det mindste coquet – man skulde næsten tro, at hun ikke lagde Mærke til den Tilbedelse, der vises hende overalt, saa naturligt er det hende at see den hele Verden for sine Fædder. Hun vilde bringe mig til at tvivle om Syndefaldet, hvis jeg nogensinde havde troet derpaa, og til at tro paa Guds Almagt, hvis jeg nogensinde havde tvivlet derpaa – thi for den, der har skabt Minona Aagesen, er intet umuligt.«